

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 07/11/2023

PHÁP SƯ TỊNH KHÔNG GIA NGÔN LỤC

Phần 3 Chương 7

NÓI RÕ GIÁO DỤC CỦA PHẬT ĐÀ

(BÀI 19)

Trong bài học hôm qua Hòa Thượng nhắc chúng ta về “*Tứ nhiếp pháp*”, gồm có bố thí nhiếp, ái ngữ nhiếp, lợi hành nhiếp, đồng sự nhiếp. Trong đó, đồng sự nhiếp hết sức quan trọng. “*Đồng*” là cùng, cùng tồn tại, cùng phát triển. Những năm gần đây chúng ta tích cực bố thí? tặng quà nên chúng ta đã thu phục, nhiếp hoá, tế độ được nhiều người. Nhiều người học Phật nhưng không có được lợi ích đây là vì họ chỉ nghe mà không làm, chúng ta thật làm thì chúng ta sẽ có lợi ích, chúng ta càng làm thì chúng ta càng có niềm vui, chúng ta càng có niềm vui thì chúng ta sẽ càng làm một cách mạnh mẽ. Trong bố thí có bố thí nội tài và bố thí ngoại tài. “*Bố thí ngoại tài*” là bố thí tiền tài, vật chất. “*Bố thí nội tài*” là chúng ta mang năng lực, trí tuệ để phụng hiến mọi người.

Tôi rất cảm động khi xem một phóng sự nói về một người thanh niên liệt bị hai chân, anh vẫn vào rừng hái củi và làm những việc như nấu cơm, quét nhà một cách thành thạo. Đây là họ tàn nhưng không phế. Ngày nay, nhiều người không tàn nhưng lại phế. Khi tôi làm việc, tôi không bao giờ rề rà, chệnh mảng, tôi luôn ở trạng thái khẩn trương nhưng không vội vàng, hấp tấp. Nhân sanh rất ngắn ngủi, chúng ta phải cố gắng làm nhiều việc để tích công, bồi đức. Chúng ta muốn về thế giới Tây Phương Cực Lạc, về cõi trời hay cõi người thì chúng ta cũng đều phải có phước đức. Trên “*Kinh A Di Đà*”, Thích Ca Mâu Ni Phật nói: “*Đâu phải thiện căn, phước đức, nhân duyên ít mà về được nước kia*”. Chúng ta muốn về thế giới Tây Phương Cực Lạc thì chúng ta phải có thiện căn, phước đức, nhân duyên sâu dày. Chúng ta muốn về thế giới Tây Phương Cực Lạc thì tâm chúng ta phải “*Chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi*”. Hiện tại, chúng ta đã có đủ tư cách làm một cư dân thân thiện ở thế giới Ta Bà chưa? Chúng ta có đủ tư cách để được sinh vào một trong 28 tầng trời chưa? Chúng ta có đủ tư cách có được thân người và được sinh ra ở vùng trung tâm chưa? Nếu chúng ta sinh ra ở vùng biên địa thì cuộc sống của chúng ta sẽ vô cùng khó khăn, thiếu thốn.

Những ngày gần đây, có một đám tang gần khu đào tạo Sơn Tây, chúng ta cung cấp rau, đậu và cho họ mượn sân, cả dòng họ của người mất đều vô cùng hoan hỷ. Những người đến đó niệm Phật tán thán rằng, người mất có phước nên được ở gần các Bồ Tát. Chúng ta phải làm người khác ngưỡng mộ thì chúng ta mới thu phục, cảm hoá,

niếp hoá, tế độ được họ. Trong dòng họ đó, có người nuôi hàng vạn con heo, hàng chục nghìn con gà nhưng các bữa cỗ trong đám tang đều là cỗ chay. Trong vô hình chung chúng ta đã thu phục, nhiếp hoá, cảm hoá, tế độ được họ. Tôi không bay ra đó mà tôi chỉ chỉ đạo mọi việc từ xa.

Ngày trước, khi khu đào tạo Sơn Tây đang xây dựng, tôi thường làm việc ở đó đến 7 giờ tối, ông hàng xóm thường nhắc tôi nghỉ sớm. Chúng ta đã tích cực làm trong nhiều năm nhiều tháng khiến cho mọi người cảm phục. Mấy năm trước, trong ngày Lễ Phật Đản, chúng tôi lên thăm một ngôi chùa ở gần đó, khi tôi nhìn thấy các chú bộ đội, dân làng đang quét chùa, tôi nhắc mọi người xuống mang chổi lên để cùng quét. Chúng tôi quét một cách rất tích cực khiến mọi người cũng ngạc nhiên. Chúng ta làm mọi việc bằng sức lao động, không cần nhắc đến tiền thì chúng ta cũng sẽ thu phục được lòng người.

Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta hướng đến Phật Bồ Tát để học tập tâm bố thí của các Ngài thì chúng ta giúp được chúng sanh đồng thời chính chúng ta cũng có thành tựu. Kinh luận của Phật pháp tưởng chừng rất dễ hiểu nhưng từng câu, từng chữ đều hàm nhiếp vô lượng nghĩa, sâu đến không có đáy, rộng đến vô biên! Bất cứ một bộ Kinh luận nào, chúng ta cũng học cả một đời này thậm chí học đời đời kiếp kiếp cũng không hết. Bởi vì Kinh điển tương ứng với tự tánh, từng câu, từng chữ trong Kinh điển đều lưu lộ từ nơi tánh đức, tánh đức là vô cùng, vô tận không có bờ mé”***. Tâm chúng ta ở mức độ nào thì chúng ta hiểu Kinh điển ở mức độ đó. Tâm chúng ta được nâng cao, mở rộng hơn thì chúng ta sẽ hiểu Kinh điển ở mức độ rộng hơn. Kinh điển có vô lượng, vô biên nghĩa, chúng ta ngộ, chúng ta hiểu sâu hơn thì chúng ta làm tốt hơn. Từ khi chúng ta sơ phát tâm đến khi chúng ta thành Phật thì tâm cảnh của chúng ta sẽ thay đổi vô cùng nhiều.

Kinh điển của nhà Phật được lưu xuất ra từ tâm thanh tịnh của Phật, chúng ta dùng tâm chân thành tiếp nhận Kinh điển thì chúng ta mới có thể hiểu. Tâm chúng ta chân thành bao nhiêu phần trăm thì chúng ta sẽ hiểu bấy nhiêu phần trăm. Tổ Ấn Quang nói: ***“Một phần tâm thành kính thì được một phần lợi ích. Mười phần tâm thành kính thì được mười phần lợi ích”***. Thầy Định Hoằng nói: ***“Chúng ta có một ngàn hay một triệu phần tâm thành kính thì chúng ta sẽ được từng đó phần lợi ích!”***. Chúng ta muốn thể hội được lời Phật nói thì chúng ta phải thật làm.

Trước đây, tôi không biết bố thí chính là thu phục, là nhiếp hoá người, tôi chỉ biết bố thí giúp tôi mở rộng tâm lượng. Hôm qua, Hòa Thượng dạy chúng ta, bố thí nhiếp chính là nhiếp phục, thu phục, cảm hoá, tế độ người. Hiện tại, hằng ngày, tôi luôn tích cực cắt rau mang tặng, đây đã trở thành một việc làm quen thuộc. Hôm qua, tôi cắt rau xà lách đi tặng, tôi không chờ rau đủ lớn mà khi cần tặng thì tôi cắt. Người xưa nói: ***“Vật cho không bằng cách cho”***.

Hòa Thượng nói: **“Thích Ca Mâu Ni Phật và đệ tử cả một đời, dưới gốc cây ngủ một đêm, nửa ngày ăn một bữa, ba y một bát. Tổ Sư Đại Đức bao đời cũng không xem trọng đến chuyện ăn ở mà chỉ chú trọng đến việc tu hành”**. Hòa Thượng thường nhắc nhở chúng ta: **“Cơm đủ no, áo đủ ấm, có một chỗ che mưa che nắng là đủ rồi!”**. Nếu có dư ra thì chúng ta dùng những thứ đó để làm lợi ích chúng sanh. Điều quan trọng là chúng ta phải thúc đẩy giáo dục của Phật đà, của Thánh Hiền. Chúng ta ở trong một ngôi nhà lớn, một chiếc giường lớn thì chúng ta cũng chỉ nằm ngủ trong một diện tích hơn một mét. Chiếc giường trong liêu phòng của người xuất ra chỉ rộng khoảng 6, 7 tấc, nếu không cẩn thận thì người đó sẽ bị lăn xuống đất. Người xưa dạy: **“Ít muốn biết đủ”**. Đối với chính mình thì chúng ta phải giảm đến mức thấp nhất nhu cầu của chính mình.

Hòa Thượng nói: **“Tăng đoàn của nhà Phật đã làm ra tấm gương cho chúng ta nhìn thấy. Hằng ngày, mọi người cùng ngồi thiền dưới gốc cây, quán sát lẫn nhau. Chúng ta thể hội được cách làm này thì chúng ta sẽ được cung cấp tư liệu để tu học, giúp chúng ta tránh tu mù, luyện quán, tránh làm những việc sai lầm, thành tựu đạo nghiệp của chính mình và giúp đại chúng xã hội”**. Ngày nay, mỗi chúng ta thường có một phòng riêng nên chúng ta rất dễ chảnh mắng, tùy tiện. Chúng ta phải **“ít muốn biết đủ”**, phải trải qua đời sống nghiêm túc.

Hòa Thượng nói: **“Phật pháp là giáo dục chánh giác, là giáo dục trí tuệ chân thật lợi ích chúng sanh. Tiên sinh Âu Dương Cảnh Vô nói: “Phật giáo không phải tôn giáo, không phải là triết học mà là điều người đời nay cần đến”. Người đời nay cần Phật pháp chỉ đạo khởi tâm động niệm, đời sống của mình. Phật pháp là giáo dục mà người hiện đại cần học tập”**. Phật dạy chúng ta **“Tứ nhiếp pháp”**, bố thí nhiếp, ái ngữ nhiếp, lợi hành nhiếp, đồng sự nhiếp, chúng ta vận dụng những điều này trong khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế tiếp vật thì chúng ta sẽ mang đến niềm vui, hạnh phúc cho người. Trong doanh nghiệp, đoàn thể nếu chúng ta vận dụng **“Tứ nhiếp pháp”** thì các đối tác của chúng ta đều có được niềm vui. Trong đời sống, chúng ta phải thực hành **“Sáu phép tu của Bồ Tát”** là **“bố thí, trì giới, nhẫn nhục, thiền định, tinh tấn, trí tuệ”**. Trong khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế tiếp vật chúng ta dùng **“Thập thiện”**: Thân không sát, đạo, dâm; Ý không tham, sân, si; Miệng không nói dối, không nói lưỡi đôi chiều, không nói lời hung ác, không nói lời thêu dệt.

Hòa Thượng nói: **“Thế và xuất thế gian pháp, chỉ có Phật pháp mới giảng giải được một cách thấu đáo, triệt để. Nếu chúng ta tỉ mỉ quan sát cách dạy của người thế gian thì cách dạy này chỉ làm con người tăng thêm “danh vọng lợi dưỡng”**. Người thế gian đau khổ vì tham cầu **“danh vọng lợi dưỡng”**. Các học thuyết ở thế gian luôn cạnh tranh, đánh đổ lẫn nhau, không giải quyết được khổ đau của con người nên các học thuyết này đều tự bị đào thải. Phật pháp, giáo dục của Thánh Hiền đã trải qua hàng ngàn năm nhưng vẫn được mọi người trân trọng, không bị đào thải.

Hòa Thượng nói: **“Phật Bồ Tát, Thánh Hiền phải xuất hiện ở thế gian để giúp người thế gian giải quyết các vấn đề một cách triệt để. Người thế gian thông minh, trí tuệ đến mức nào thì họ cũng chỉ biết được lẽ đương nhiên, không biết được lẽ sở dĩ duyên nên họ không thể giải quyết được triệt để vấn đề”**. Người thế gian không biết vì sao mình sinh ra và khi chết mình sẽ đi về đâu. Họ không biết vì sao khi sinh ra có người đẹp, người xấu, có người giàu, người nghèo, thậm chí vì sao có những người phải sống trong cảnh vô cùng thống khổ. Đây là do nghiệp lực mỗi người đã tạo ra trong đời quá khứ. Từ vô lượng kiếp đến nay chúng ta đã tạo nghiệp rồi lại thọ báo, thọ báo rồi lại tạo nghiệp.

Có hai người từng đến thăm tôi, một người chuyên giết heo, một người chuyên giết bò. Người chuyên giết heo kể với tôi, một hôm, khi ông đang nằm ngủ, ông nằm mơ thấy trong đồng heo ông vừa giết có mấy xác người. Khi tỉnh dậy, ông sợ hãi đến toát mồ hôi, từ đó ông đã phát tâm ăn chay, tụng **“Kinh Địa Tạng”**. Người chuyên giết bò thì mỗi ngày đều phải dậy sớm để giết một con bò, sau khi giết bò thì anh được nhận thù lao là bộ lòng. Anh có hai người con trai, cậu con trai lớn khoảng 6 tuổi đang bị bệnh về não, khi đến thăm tôi, anh dẫn theo cậu con trai nhỏ, khi cậu bé đang chạy thì máu cam từ mũi của cậu chảy ra rất nhiều, đây giống như điềm báo trước về tương lai của đứa trẻ. Tôi nói, anh tạo nghiệp nên anh phải thọ báo, anh tạo sát nghiệp nên con anh mới bị bệnh não. Anh nói, gần đây, anh phải dậy sớm hơn để giết hai con bò, sau khi giết hai con bò thì anh có hai bộ lòng, anh phải bán hai bộ lòng để có tiền mua thuốc cho con. Tôi khuyên anh, nếu anh chuyển đổi nghề nghiệp, sám hối về những việc đã làm thì bệnh của con anh sẽ có thể giảm. Nếu người con hết duyên với Cha Mẹ, nghiệp của người con quá nặng thì người con sẽ đi sớm, nếu anh tiếp tục tạo nghiệp thì hậu quả sẽ vô cùng khủng khiếp. Hiện tại, gia đình người chuyên bán heo đã đi ra nước ngoài sống, người chuyên giết bò thì từ lần đó tôi không gặp lại. Nếu không có Phật chỉ dạy cho chúng ta thì chúng ta không thể giải quyết được vấn đề một cách triệt để.

Tôi nghe một người bạn kể lại, có một gia đình rất giàu có nhưng người Cha của họ vừa treo cổ tự tử. Ngày trước, người Cha của họ làm nghề mổ heo, khi tự tử, ông viết một tờ giấy để trong túi áo, nội dung trong tờ giấy ghi là ông đã tự chọn cho mình cái chết, ông chết ở đúng vị trí ngày xưa ông để nồi nước để làm heo. Ông đã phát tâm tu hành từ lâu, khi ông mất ông vẫn đang mặc bộ quần áo màu lam nhưng ông không tránh được nghiệp lực, nghiệp lực rất đáng sợ! Chúng ta tạo tội thì chúng ta phải nhận lấy quả báo. Chúng ta tạo nhiều phước báu, công đức thì chúng ta vẫn không thể chuộc được tội lỗi mình đã tạo. Phước là phước, tội là tội!

Bài học hôm nay, Hòa Thượng nhắc chúng ta: **“Phật pháp không phải tôn giáo, không phải triết học mà Phật pháp là giáo dục mà người hiện đại cần học tập”**. Chúng ta muốn chân thật có lợi ích thì chúng ta phải hiểu Phật pháp một cách tường tận, thấu đáo và phải thật làm. Chúng ta đến với Phật chỉ để được bảo hộ bình an, để tô điểm cho cuộc sống mà chúng ta không thật làm thì chúng ta không thể thật có kết quả!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!